

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זצ"ל

עלון מס' 582

משכיל לדוד

שבת המועד - סוכות

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שמחה ללא הפסקה

כיבד תלמידי חכמים, ועסק בתורה ממש מתוך ענוה (מועד קטן טז:). ולא עוד, אלא אפילו שלא למד מאחיתופל רק ב' דברים קראו רבי ומורי אלופי ומיודעי (אבות ו' ג'). הרי שכל רצונו וחשקו היה לעסוק בתורה. משום כן זכה כי הושענא רבא ייקרא על שמו, ואף לעתיד לבוא הוא יברך על הכוס בסעודת האבות הצדיקים (פסחים קיט:), כי הוא סמל התורה והשמחה.

משום הכי, כשאדם עוסק בתורה בליל הושענא רבא אשר דומה ליום כיפור, ואומר פרקי תהילים שכתב דוד המלך, הרי שהוא מנוקה מכל חטא ועוון, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ה.) כל העוסק בתורה ובגמ"ח מוחלין לו על כל עוונותיו, שנאמר (משלי ט"ו) בחסד ואמת יכופר עוון. ואז הקב"ה בוודאי מסייעו להיות בריה חדשה לגמרי, בבחינת הבא לטהר מסייעין אותו (יומא לח:). וזהו הושענא רבא, כי ה' מושיעו מיד היצר הרע לכל ימות השנה, ונהפך לבריה חדשה, בבחינת רבא - ברא.

ואחר יום קדוש זה, בהגיע האדם לשמחת תורה, זוכה האדם לעמוד ליד בורא עולם בשמחה גדולה. ואז, בעת רצון זו השי"ת מושיעו עליו מכח דוד המלך, ומכח האבות הקדושים, ומכח משה רבינו [שהתורה מסייעת בפטירתו], ונעשה בריה חדשה, וכל העולם כולו כדאי הוא לו, כי כל העולם נברא עבורו. ואז האדם מושפע מכל ההשפעות הטובות שה' מושיע עליו.

ולכן באמת אין אנו מתאבלים בשמחת תורה על פטירת משה רבינו, אלא אנו נוהגים בשמחה גדולה. כיון שאנו זוכים להתקשר ביום קדוש זה בנשמתו של משה רבינו, שעל שמו נקראת התורה הקדושה, כמו שנאמר (מלאכי ג' כ"ב) זכרו תורת משה עבדי. ואשרי לכל מי שיזכה להתקשר בנשמתו של משה רבינו ע"ה.

וזהו סוד סיפור מיתת משה רבינו דווקא בשמחת תורה, ללמד לכל אדם לזכור, כי אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה (ברכות סג:). כמו משה רבינו ע"ה שכל ימיו המית עצמו על התורה עד יומו האחרון, ולכן היא נקראת על שמו. ואין לך שמחה גדולה מזו שהאדם ממית עצמו על התורה בשמחה. ולכן בשמחת תורה ידאג האדם לקבל על עצמו את תורת משה שנקראת על שמו, וגם להמית את עצמו על התורה בשמחה, כמשה. והבן.

וכבר מובא בספר בית אהרן בשם צדיקים, כי בחג שמיני עצרת ה' עוצר את כל ההשפעות הטובות שלא יעלו למעלה, אלא ישארו למטה להשפיע טוב על בני ישראל, כי בשמחת תורה ה' מושיע על ישראל יותר מכל ימות השנה. כזאת היא השמחה בחג שמחת תורה.

שמחת תורה נקרא בשם חג העצרת, כדכתיב (במדבר כ"ט ל"ה) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, ואז כל אדם שרוי בשמחה גדולה, כיון שהוא נעצר עוד יום נוסף לפני ה', כמו שדרשו חז"ל (ספרי שם, ורש"י ויקרא כ"ג ל"ו) עכבו עלי עוד יום אחד כי קשה עלי פרידתכם. אם כן אז, בוודאי הקב"ה מושיע על האדם שפע טוב להיותו נעזר להתקיים מול כוחות היצר הרע, שכן היצר יונק מקדושת בני ישראל ורוצה להפילם ברשתו, אבל ה' עוזר לבני ישראל לנצחו.

ולא עוד, אלא שבעת השמחה אדם מתקשר אל השי"ת, כמו שנאמר (דברים ט"ז ט"ו) "והיית אך שמח" אך עולה כמנין שם אהי', כלומר, שמחתו היא בלתי לה' לבדו. ואז, למרות כל החגים שעברו עליו, אין האדם מתעייף בעבודת השי"ת, אלא אדרבה, דווקא ביום האחרון הוא מוסיף שמחה על שמחתו, ושוכח את כל בעיותיו ונסיונותיו, כיון שהוא מרגיש כי הוא עומד לפני השי"ת, ורוקד לכבוד ה' מוכבד בביטול גדול.

ואז הוא זוכה, כי השי"ת מקשר אותו לנשמת משה רבינו, כמו שאמרו על משה (זוה"ק רע"מ ח"ג רעג.) אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא. וכמו משה רבינו שעמל על התורה וזכה להתחדשות גדולה, כך כל אדם שמתקשר אליו על ידי התורה יונק מקדושתו, ונעשה לבריה חדשה, עד שאכן כל העולם נברא בעבורו, בבחינת אמרם ז"ל (סנהדרין לו.) בשבילי נברא העולם. אבל, על כל אדם לידע, כי כדי להתכונן כראוי לשמחת תורה, להיות אך שמח בלתי לה' לבדו, עליו להתחיל להתאמץ ולהשתדל להיות בריה חדשה כבר בליל הושענא רבא. "רבא" הוא אותיות "ברא". וכיצד אפשרי הדבר, בכך שהוא מתקשר אל דוד המלך ע"ה שהושענא רבא הוא יומא דאושפיזא שלו.

ובביאור הדבר. דוד המלך כבר העיד על עצמו (תהילים ק"ט צ"ז) "מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחת". ואף גם אמר "חשבת דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". כלומר, דוד המלך אומר לבני ישראל: חקרת את כל הדרכים שאין בהם תורה ומצוות, האם יש בהם איזה צד של הנאה, או שמא אינם מביאים לבסוף לידי חטא, וראיתי כי כל האומות טועים בדרכיהם, כי אין בהם תורה, וכי הדרך היחידה היא "אל עדותיך", "תורתך", רק התורה הקדושה.

ואכן, דוד המלך היה דוגמא וסמל לכל בני ישראל באהבת התורה שלו, שכן רקד מאוד ופיזז לפני ארון הקודש, ולא שם לבו ללעג של מיכל אשתו, כמו שנאמר (שמואל ב' ו' ט"ז). ואף גם

»»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

שבת המועד - סוכות י"ז תשרי תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע
הדלקת נרות	16:33	16:51
מוצאי שבת	17:44	17:46
רבינו תם	18:24	18:19

הילולא דצדיקא

יח - רבי בצלאל דנשבורג	כא - רבי רפאל בירדוגו,
יט - רבי יוסף משה עדס,	"המלאך רפאל"
מחז"ר פורת יוסף	כב - רבי אהרן הלוי
כ - רבי יעקב יוסף מפולאנה,	כג - רבי נחום ערליך
בעל התולדות	כד - רבי אברהם בן שימול

אין משהו יותר דחוף מזה

שהוא הדחוף והחשוב ביותר בעולם.

תלמידו רבי יצחק דדון, מעיד על הנהגה זו בספרו "ראש דברך": "רבינו היה בבחינת נאה דרש ונאה קיים. היה זה ביום אחד שהגיעו בו ל"היכל שלמה" קבוצת רבנים ודיינים חשובים והמתינו למרן זצ"ל שיקבלם. והנה הגיע ונכנס ביניהם בחור מהישיבה כשגמרא בידו ומעיין היה בה. אותו בחור התקשה בלימודו, ובא לבקש ממרן הסבר בסוגיא. כשראה מרן את אותו בחור מהישיבה עומד בתור, קרא לו ושאלו לרצונו, משסיפר הבחור על סיבת בואו שמתקשה בסוגיא מסויימת בגמרא ובא לבקש ממרן ביאור, אמר לו: תיכנס ראשון, תורה זה לפני הכל!"

ועוד בענין זה סיפר הרב דוד סמסון שליט"א, ראש ישיבת "לך לך" בירושלים: "באחד מסדרי הלימוד בישיבה, הקשינו, אני והחברותא שלי - הרב פסח יפה זצ"ל, קושיא חזקה בדברי התוספות ולא הצלחנו למצוא לה פתרון. אחר כמה נסיונות החלטתי שזו הזדמנות טובה ללכת לראש הישיבה זצ"ל ולדבר עימו בלימוד, וכך החברותא שלי, שלא היה קרוב כמותי, יכיר אותנו גם כן. הגענו לביתו של ראש הישיבה, לאחר שהקשנו קלות על הדלת פתחה הרבנית את הדלת, וכשראתה אותנו אמרה שהרב נמצא בפגישה חשובה, ונצטרך להמתין עד שתסתיים".

"ראש הישיבה היה מכונס בחדרו עם כמה אנשי ציבור בכירים והיה דן עימם בצרכי ציבור. והנה, בתוך הדיון שהיה בחדרו, יצא ראש הישיבה לדבר מה החוצה ולהפתעתנו פגש בנו ממתנים בצד החדר. הוא עצר לדינו ושאל אותנו לרצוננו, חזרנו ואמרנו שזה לא חשוב, כי יש לי פגישה, ואנחנו נמתין עד סוף הפגישה. אך ראש הישיבה חזר ושאל לשם מה באנו, או אז אמרנו לו שיש לנו קושיא בתוספות ולא מצאנו לה תירוץ המתיישב על הלב. ואז הוא נעץ את מבטו בנו ואמר בתוכחה: זה לא חשוב? זה הדבר הכי חשוב והכי דחוף! אם יש קושיא ולא מוצאים תירוץ, אין משהו יותר דחוף מזה!"

"ראש הישיבה ביקש לשמוע מיד את הקושיא, כשהאורחים הנכבדים עתה הם היו הממתנים בחדר, והוא בסברא ובפלפול ישר יושב עימנו ומנסה ליישב ולתרוץ, וכך אחר דין ודברים נתן לנו תירוץ על הקושיא. והנה טרם נפרדנו אמר: התירוץ הזה הוא טוב רק בשביל שתוכלו לישון הלילה, אבל עד מחר אני מקווה לתת לכם תירוץ יותר טוב..."

זוהי בעצם אהבת התורה המפעמת בלבות לומדי התורה. הרב יוסף בנימין בן-יעקב, סיפר עוד כי ראש הישיבה זצ"ל אמר לו שכשבאים לדבר אתו בלימוד, זה ממש מחזק את מצב בריאותו ומחיה אותו. פעם כשבאו לדבר אתו בלימוד אמר לתלמידיו: "תודה רבה שבאתם, היה לי כאב ראש מאוד חזק, ועכשיו בזכות שבאתם הכאב חלף ממני".

בעוד ימים ספורים, נרקוד כולנו יחד סביב ספרי התורה, נפזז ונשיר לכבודה של התורה ביום שמחת התורה. ובאמת שהשמחה היא גדולה. בזוהר הקדוש (ח"א צב.) מפליג בשבח לומדי התורה שהם נאחזים בעץ החיים וזוכים לטובה גדולה. וזה לשון הזוהר:

זכאה חולקיה מאן דישתדל באורייתא ולא יתפרש מינה, דכל מאן דיתפרש מאורייתא אפילו שעתא חדא, כמה דאתפרש מחיי דעלמא, דכתיב (דברים ל כ) "כי הוא חיך ואורך ימיו", וכתיב (משלי ג ב) "אורך ימים ושנות חיים ושלוש יוסיפו לך".

האדם הדבוק בתורה, ציר חייו סובב רק סביב נקודה מרכזית אחת - התורה. אין שום דבר שיכול להפרידו ממנה, ואין לו שום דבר אחר בלתי התורה שהיא חייו ואורך ימיו.

פעם בעת ישיבה חשובה במועצת הרבנות הראשית, התקשר הרב הגאון רבי ישראל גוסטמן זצ"ל ראש ישיבת "נצח ישראל", למשרדי הרבנות שב"היכל שלמה" וביקש לדבר עם הרב הראשי הגאון רבי אברהם שפירא זצ"ל. המזכירה, התנצלה ואמרה כי יש עתה את ישיבת "מועצת הרבנות הראשית", ואי אפשר לדבר עם הרב הראשי עכשיו. אך הרב גוסטמן אמר למזכירה: "תגיד לרב שפירא שהרב גוסטמן צריך אותו בדחיפות!" המזכירה נבהלה והעבירה את תוכן ההודעה לחדר הישיבות. משקיבל הגר"א שפירא את ההודעה, יצא במהירות לשוחח עם הרב גוסטמן, לדעת מה קרה. והנה הרב גוסטמן מעבר לקו הטלפון שומע שהרב בקו השני ואומר לו: רבי אברהם, בשיחה שהיתה לנו הסתפקנו בדברי רש"י איך להבינם, ועתה עלה בדעתי ביאור נכון בדבריו לענ"ד. ואז החל הרב גוסטמן להרצות את הדברים. הרב שפירא מקשיב עד לסוף דבריו וממקשה ומנסה להפריך, הרב גוסטמן מסביר לשיטתו והוא מסביר אחרת, וכך הלאה נשאבו שני הגדולים לעולם אחר של לימוד שהוא עולמם באמת, ושכחו מכל הסובב אותם.

לאחר שנסתיימה השיחה נכנס הרב שפירא לחדר הישיבות והתנצל על השתהותו, ואז סיפר ליושבים את אשר קרה: הרב גוסטמן קרא לי בדחיפות, כך הוא הודיע למזכירה שזה דחוף ביותר, ומה היה דחוף? הוא התקשה בדברי רש"י מסויימים ולא יכל להמשיך ללמוד, עכשיו בשבילו זה הדבר הכי דחוף בעולם והכי חשוב. ולכן אמר למזכירה שזה דחוף, ומה דעתכם? הוא צודק! באמת זה הדבר הכי דחוף בעולם, לתרוץ את דברי רש"י ולהמשיך ללמוד. זה גאון אמיתי, וכך גאון אמיתי רואה דברים בדחיפות. אין לו בעולם כלום אלא הלימוד שלו,

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

תחבולת העיתונים

ורכילות ומחלוקת ודברי כפירה ומינות. ואם לא היו נמצאים קוראים לזה, לא היו מדפיסים אותם. ודבר זה נעלם מכל, שכלום יהיו נתבעים על זה לדין, בבואם לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא,

הן המדפיסים, הן המוכרים והן הקוראים אותם. וענין זה נעשה להרבה מאחינו בני ישראל דבר הכרחי למאוד, עד שאי אפשר להם להיות יום אחד בלא עיתון, ומבלים שעות על קריאתם. (מכתבי חפץ חיים)

בעונותינו הרבים המציא יצר הרע, שהוא השטן, תחבולה חדשה להחטיא את אחינו בני ישראל בעון של ליצנות ולגרום הסתלקות ההשפעה מהעולם, והיא: על ידי קריאת העיתונים, שנתרבו מאוד בזמנינו, שנמצא בהם ליצנות ולשון הרע

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חגניה פינטו שליט"א

מן האוצר

על ידי הדביקות בתורה, מתגעגעים לעבודת ה'

אלו ימשיך קדושת החג והתקרבות לה' לכל ימות השנה. וזהו עיקר כוונת יום טוב שמיני עצרת, שגם האדם יקשה עליו פרידתו מהקב"ה ומהימים טובים, וימשיך קדושת הימים טובים והתקשרותו אל הקב"ה לכל ימות השנה.

והנה אי אפשר לאדם להתגעגע לימי החג ודביקות בה' ולהמשיך קדושת החג לכל ימות השנה, אלא ע"י לימוד התורה, שע"י דביקות בתורה הרי הוא מתגעגע לעבודת ה' ודביקות בה'.

ולפי זה יש לומר, שלכן תקנו חכמינו ז"ל לסיים התורה ביום האחרון של ימי החג, ולעשות בה שמחת תורה לכבוד גומרה של תורה, כדי שנהיה דבקים בתורה ונאהב אותה, כדי שעל ידי זה נמשיך את קדושת החג והתרוממות הרוח שאפפה אותנו במשך הימים הקדושים הללו לתוך ימי השנה.

עוד נראה טעם נוסף, שלכן עושים סיום והתחלת התורה דוקא בחג שמיני עצרת, דהנה בימי החג והימים הקדושים עשו כל ישראל תשובה גמורה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה, וקבלו על עצמם לתקן מעשיהם שיהיו כולם על דרך התורה וכרצון ה'.

וחכמינו ז"ל ברוחב בינתם וראייתם העמוקה, ביקשו שמיד אחר ימי החג והימים הקדושים, יתחיל האדם חיים חדשים כמו שקיבל על עצמו. ולכן תקנו שתכף ומיד אחר ימי החג יתחילו לקרות בתורה מתחילתה,

שבפרשיות אלו מוזכרים עניני בריאת העולם והתחדשות הבריאה, כדי שכמו כן כל אחד יעשה עצמו כבריה חדשה.

יום שמיני עצרת נקרא "שמחת תורה", מפני שביום זה מסיימים קריאת כל התורה. וחשבתי לומר טעם נחמד למה תקנו חכמינו ז"ל לסיים את התורה דוקא ביום זה, לאחר כל החגים והימים הקדושים.

ידוע כי הספרה שבע היא בטבע, ושמונה היא מחוץ לטבע, כי הקב"ה ברא את העולם בז' ימים, והכל בעולם הוא ז': ז' כוכבי לכת, ז' מידות, ז' ימי שבוע.

נמצא מכיון ששמונה הוא מחוץ לטבע, הרי חג שמיני עצרת רומז למה שהיה קודם בריאת העולם, ואז היה רק הקב"ה והתורה, לכן שמיני העצרת הוא הזמן המתאים לשמוח עם התורה.

ואפשר לומר עוד, בדרך דרוש. ידידע מה שכתב רש"י ומדרשו באגדה, שבכל ימות הרגל הקריבו ישראל שבעים פרים כנגד שבעים האומות. וכשבאין ללכת, אמר להם המקום: בבקשה מכם עשו לי סעודה קטנה. התעכבו לי מעט עוד, ולשון חבה הוא זה, כבנים הנפטרים מאביהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם, עכבו עוד יום אחד, וכו'.

ונראה לומר שכמו כן צריך שכל איש ישראל יהיה לו געגועים לימי החג שעברו עליו, ויקשה עליו פרידתו מהם ומקדושתם ועבודת ה' שעבר בהם, ובגעגועים

התורה ותומכיה

אמר האדמו"ר בעל האמרי אמת מגור: הסכך שבסוכה מרמז לתלמידי חכמים, על כן הוא צריך להיות מדבר שאינו מקבל טומאה ושגידולו מן הארץ, כי תלמיד חכם צריך להיות נקי לגמרי מכל דבר שאינו טהור. אבל הדפנות, הם רמז לתומכי התורה שאף אם הם אינם נקיים לגמרי אלא הם בבחינת 'דבר המקבל טומאה' – גם כן יש להם תקנה להיות חלק בלתי נפרד מהסוכה.

לשמוח בראיית המינים

סיפר רבי משה בולבין, שאירע פעם שבכל גרודנא לא היה ד' מינים, רק אצלו. כמובן שתיכף בבוקר היה מביאם אל הגאון רבי שמעון שקאפ זצ"ל שיטלם ראשון ואחר כך כל בני העיר. וסיפר שהג"ר שמעון ביקשו כשסיימו ליטול אם יכול להשאירו על שולחנו בשעות היום, שכן כשהוא רואה אותם זה עושה לו שמחת יום טוב.

והיה מנשק האתרוג

סיפר הגאון רבי שמואל שינאוור על רבו, רבי שלמה יהודה לייב מלענטשנא זצ"ל: כאשר קיים מצות ד' מינים כמעט כלתה נפשו להמצוה, והיה מנשק האתרוג בכל פעם בעת אמירת ההלל.

והיה מנשק הדפנות

על הגאון רבי חיים לייב מסטאוויסק זצ"ל, סיפר הגאון רבי יצחק מלצאן "סיפר לי איש אמונים אשר נתארח בסוכתו,

שראהו קם ממיתתו כמה פעמים,

כאשר סבור היה שהאורח ישן, והיה

מנשק דפנות סוכתו בהתלהבות וחשק מופלא וכמעט לא זז מסוכתו רגע בימי החג".

זהו נוי סוכה

הגאון רבי אלחנן היילפרין שליט"א מספר,

שסבו הגה"ק רבי שמואל ענגל זצ"ל,

היה רגיל לספר שכ"ק האדמו"ר ה"דברי חיים" זיע"א מצאנו, נכנס פעם לסוכה בערב החג ונכדיו הראו לו את הנוי סוכה ואת הקישוטים שעשו, ורצה לחנכם ואמר להם: "הזהרו נוי סוכה! נוי סוכה הוא מסכת סוכה שלומדים בסוכה!"

מענינא דיומא

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

הדמעות שהרטיבו את הלולב

הישיבה בצל הסוכה

מרוממות ומגביהה

אותנו לפסגות גבוהות,

יותר מטפח מעל

הקרקע. ההתרוממות

הזו תורמת לכל אחד

מאיתנו להגברת יראת

השמים ולעבודת ה' תמימה וזכה.

המגיד הירושלמי הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל, סיפר

בענין זה על רבי דוד בהר"ן זצ"ל, אשר אולי שמו אינו מוכר כיום, אולם כל מי שהכירו

מקרב ידע כי כל כולו תורה ויראת שמים טהורה, לצד היותו איש הלכה ברמ"ח

איבריו ושס"ה גידיו.

את הסיפור - סח המגיד הירושלמי - לא ראיתי בעיני, אולם שמעתי מאיש נאמן

בשם רבי בצלאל אשר היה לו עד ראיה, וכך היה המעשה:

מנהגו של רבי דוד בהר"ן היה להתפלל מידי יום ביומו השכם בבוקר, כוונתו, כאשר

מחצות הלילה הוא כבר עומד על משמרתו ולומד עד לתחילת התפילה. על מתפלליו

הקבועים של אותו מנין נמנה גם רבי בצלאל, מספר הסיפור.

באחד מימי חול המועד סוכות, כאשר הגיע רבי בצלאל לתפילת שחרית, לפני נץ

החמה - ניגש ליטול את ארבעת המינים,

הכין את עצמו לברכה, ולפתע הגיע לאזנו קול בכי עז. די היה במבט חטוף בכדי

לזהות את מקור הקול: היה זה רבי דוד בהר"ן אשר עמד במקומו הקבוע על יד

הסטנדר, ומירר בבכי בדמעות שליש.

כאשר הבחין רבי בצלאל ברבי דוד הבוכה בכי תמרורים, מיהר לגשת אליו ולשאול

בחרדה: "אוי, רבי דוד! על שום מה רבי דוד בוכה?" ורבי דוד השיב בעודו מייבב

חרישית: "ההדסים והערבות נפלו לי מה'קושיקל' (אגוד הלולב עם הערבות

וההדסים), לא הבחנתי בדבר, וכמדומה לי שברכתי על הלולב לבד בלי ההדסים

והערבות, וא"כ ברכתי לבטלה" - סיים רבי דוד תוך שהוא ממשיך לבכות ויהלומי

דמעות נושרים מעיניו הטהורות.

רבי בצלאל התרחק מהמקום, והניח לרבי דוד לסעור עם עצמו. הוא לא היה מסוגל

להישאר ליד הגאון בשעה זו של צער על ספק ברכה לבטלה. אולם משהבחין כי רוחו

של רבי דוד בהר"ן שבה אליו, וכי הוא ניגש לסדר את ארבעת המינים ולהכניס שנית

את הערבות וההדסים לאיגוד עם הלולב, ואף מנענע בהם שוב - ניגש אליו שנית,

ופנה לשאול:

"רבי דוד, אבל יש דעה שיוצאים ידי חובה גם אם נטל את המינים בזה אחר זה! נמצא

אפוא כי אפילו נפלו ההדסים וערבות - אין זה פשוט שברכתו של מר היתה לבטלה?"

אולם רבי דוד לא התנחם... "כן, רבי בצלאל יקירי, יש דעה כזאת, אבל ההלכה היא לא

ככה!" השיב הצדיק...

בכך הסתיים הסיפור באותו היום, אולם לאחר שנים - נתקלתי בפרק נוסף ממנו, פרק

אשר יש בו כדי להעצים את המוסר ולחזק את הרושם אשר צריכה להותיר בליבנו

יראת השמים של אותו צדיק...

היה זה כעבור כמה שנים, כאשר באתי אני עצמי באחד מימי חול המועד סוכות לבית

הכנסת, ומצאתי את רבי דוד בהר"ן עומד ובוכה... הפעם, אני הוא אשר ניגשתי אליו

ושאלתי מה קרה, אולם הוא ניסה להתחמק והשיב: "לא קרה שום דבר!"

עמדתי והפצרתי בו שיגלה לי על מה הוא בוכה, ואז נענה רבי דוד והסביר לי: "לפני

ארבע שנים, בשעה זו - בירכתי ברכה לבטלה, ועל כך אני בוכה!"...

רשמתי לעצמי את התאריך, בכדי לבדוק לשנה הבאה כיצד ינהג רבי דוד. ואכן, אף

לשנה הבאה הגעתי באותו היום ובאותה השעה לבית הכנסת, ושוב מצאתי את הצדיק

עומד באותו מקום עצמו ובאותה שעה עצמה ומת'פח בבכי מר... הפעם, כבר לא

הוצרתי לשאול מפני מה הוא בוכה...

נורא ואיום: איזו יראת שמים!

אנו בקושי מצליחים להבין כיצד פורצים בבכי תמרורים כאשר נכשלים חלילה בברכה

לבטלה... אולם להת'פח שנים מאוחר יותר, על ספק עברה מהעבר הרחוק, באותו

היום ובאותה שעה - זה כבר אינו נתפס כלל בהבנתנו, זו בלי ספק דוגמא ל'מורא

שמים עליכם' בדרגתו הגבוהה ביותר!

קולמוס הלב

פיוט לקראת הגאולה העתידה

סימן: חיים חזק. האדי סיכא.

מטה עֲזַךְ אֵיךְ מִסְתוֹלֵל, בּוֹ תִפְּנוּ וּבָא כְּמֹהֶלְךְ:

חוֹן אֶת בְּנֵךְ פְּמִסְתוֹלֵל, פִּי יֵצֵא מִלְפְּנֵי הַמֶּלֶךְ:

זְמֹר מִהֲלֵל לֵךְ נְהַלֵּל, עֵת בָּא יָנוּן בּוֹ דּוֹד מֶלֶךְ:

קוֹמִים אֲמִלֵּל בְּךָ מִתְהַלֵּל, פִּי לִשְׁח פְּבֻדָּה בֵּת מֶלֶךְ.

עֲנִיָּה י-ה סָז בְּהַלֵּל, לֵךְ קוֹבֶלֶת אֲדוֹן י-ה מֶלֶךְ:

חוֹן עֲנִיָּה לֵךְ תִּתְפַּלֵּל, רַב יִכְלֵת ה' מֶלֶךְ:

יִפְּיָפִיָּה רַב מְחוֹלֵל, מִיִּחְלֵת אֹרֶךְ פְּנֵי מֶלֶךְ:

יְה שִׁבְחֶךָ מִי יִמְלֵל, וְרַב חֶסֶד צְדָקוֹת הוֹלֵךְ:

"אנשי אמונה, אנשי יראה חנמים ונבונים" (גו"א דברים ו')

...וכיון, שדווקא בדורנו אנו, ימצאו קטני אמונה, אשר יטילו ספק במעשי ובנפלאות הצדיקים, דווקא משום כך חשבתי לחרוט עלי ספר את הנהגות ונפלאות אבותי הקדושים זיע"א, אשר מסרו את נפשם על הכלל ועל הפרט, לעזור ולסייע לכל אחד ואחד. יהי רצון, שכל מי שיקרא בסיפורים הללו, יתחזק לבו באמונת ה', וזכות אבותי זיע"א תגן בעדו ובעד כל כלל ישראל בכלל, אמן ואמן.

...ידעית נפלאות הצדיקים היא זו אשר תביא לכל אחד ואחד את הרצון לגעת ולהתדבק במעשה אבות - סימן לבנים. לילך בדרכיהם ולהתעלות כמותם בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, מתוך אהבה לזולת עד אין קץ ותכלית. וזה אשר הביאנו לחקוק עלי ספר מעט מזעיר מכל אותם נפלאות ומופתים.

הרי לנו מכל הדברים הללו, עד כמה גדולה מעלת האמונה בצדיקים, וכל מי שקורא את הדברים הללו מבין, עד כמה האדם מפסיד כשאינו מאמין בהשי"ת. כי העיקר היא האמונה. שכן חבוקק הנביא העמיד את כל התורה כולה על יסוד אחד ואמר "וצדיק באמונתו יחיה" (חבוקק ב, ד). שהרי מה שווה לו לאדם ללמוד תורה או לקיים מצוות באם חסרה לו האמונה בהשי"ת.

(מדברי הפתיחה מאת מורנו ורבנו הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א)

אולם הרשות ניתנה לנו לפרסם את הסיפורים שקרו בזכות הצדיקים הקדושים זיע"א, על פי הסכמתם של גדולי התורה שיחיו, ועל פי רשותם של צדיקים מפורסמים שהבינו, כי בזכות קריאת סיפורים אלו, ילמדו הקוראים דרך בעבודת השי"ת לאהבה אותו, ליראה אותו ולדבקה בו, ותכנס בלבם אמונת ה' ואהבתו.

...לצד היותם בעלי חכמה ותורה, יצא שמעם של רבני משפחת פינטו כבעלי מופת ומלומדים בניסים. משום כן, הפך ביתם של רבני משפחת פינטו, בכל הדורות, כמוקד עליה לרגל של המוני יהודים המבקשים עצה, ברכה, או ישועה. זאת, מכיון שידעו כי כאן, בבית זה, מתקיים מאמר חז"ל; "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים. הקדוש ברוך הוא גוזר והצדיק מבטלה"...

ואולם, בראש מעייניהם של צדיקי בית פינטו, לא עמד כלל הרצון להתבלט ולהשאיר רושם לדורות הבאים. כפועלי ישועות ומחוללי ניסים. צדיקים אלו הקדישו את זמנם, בכל שעות היום והלילה לתורה ולעבודה, ואף התמסרו לעסוק בצרכי ציבור, לעזור ולסייע על כל צעד ושעל לכל אחד מאחינו בני ישראל. בשל כך, דווקא אורח חייהם זה, המלא כולו רוחניות, יכול לשמש נר לרגליהם של כל אחד ואחד מבני ישראל, המבקשים לעמוד בנתיבי התורה, הקדושה והמצוות.

(מדברי ההקדמה מאת מכון "פניני דוד" ירושלים)

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

לברך על המוגמר
בהוצאתו לאור עולם של הספר

אנשי אמונה

והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם
של צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעל ל-470 עמודים גדושים, ערוכים בטוב טעם ודעת
מלווים בתמונות, על קורות בני המשפחה
מזמן הרב 'המוסמך' רבי יאשיהו פינטו זיע"א
ועד לצדיק המופלא רבי משה אהרן פינטו זיע"א.

ניתן להשיג במשרדי המכון בטלפון: 02-6433605